

Paisatges

I. El sol i la pluja

És l'hora, m'he de llevar. El món m'espera. Cada dia el mateix procediment des de fa milers, milions d'anys. Em llevo a sobre l'horitzó per l'est, i recorro el cel per desaparèixer al cel de l'oest i donar pas a la nit. Potser semblarà monòton, tediós, avorrit. Fer el mateix un dia rere un altre durant tants i tants mil·lenis... Però sóc un rei, i em dec al meu poble. Mmm. Quin silenci, quina quietud, quina pau... Aixeco el meu nas regi per sobre la línia del mar i vesso la meva llum pertot. Ja es comencen a distingir les formes, i els colors, deslluïts encara per la foscor de la nit. A la meva senyal tots desperten lentament del seu somni. Els ocells ja m'esperaven. Alguns fa estona que cantaven en solitari quan encara era fosc. Una oreneta. Amb la meva aguda oïda la sentia, tan petita i poc dotada per la música, malgrat la distància tan gran que ens separa i els sorolls que ho embruten tot. Si les meves obligacions m'ho permeten, més tard la premiaré arrencant un centelleig d'aquest negre blavós tan especial de les seves plomes. Les flors, veig que encara descansen, però aviat respondran a l'escalfor i la llum i començaran a girar els seus caparrons de colors cap a mi, per mirar-me i delectar-me amb aquesta bonica dansa amb què em reben cada dia. Passa el tren de les sis trenta, sempre puntual, trencant el silenci amb tan poca cerimònia. Els ocells de la llacuna encara estan força parats, tret del rossinyol bord, que el sento però no el veig. I els ànecs, quiets com estàtues fosques contra un mirall d'aigua. Bé, jo he d'anar pujant, he de cenyir-me als horaris i seguir el recorregut establert, sempre el mateix, tot i que, com tothom sap, em vaig desplaçant seguint uns càlculs molt complexos. Ara estic avançant en direcció nord. Pujo i pujo al cel, assegut al meu tro celestial, i observo el bullici i l'activitat que genero amb un somriure al meu rostre daurat i amable, sempre content, estenent els meus cabells com rajos per arribar fins a l'últim racó. No en va sóc el sol, sóc la llum, la vida, l'alegria. I així van passant els meus dies, girant i girant al cel mentre observo i escolto els milions de criatures que depenen de mi per existir, sense queixar-me, sense voler cap altra cosa, perquè aquest és el lloc que m'ha estat assignat des d'alguna instància superior, i no tinc temps d'avorrir-me amb tantes existències diferents i tantes converses i tants escenaris. I quan mica en mica començo a baixar, tots entenen que el dia s'acaba i s'apressen a finalitzar les seves tasques i es preparen per dormir, cadascú al seu

lloc. El conill jau al seu cau; els ocells s'amaguen al canyissar; alguns dormen ben juntets als arbres, d'altres covant als seus nius; l'abelleta s'agafa a una flor, les vespes s'amunteguen a sobre els seus nius de paper per protegir les larves a les seves cel·les... En fi, tots es retiren per esperar la meua arribada al dia següent i tornar a començar. És maco saber que hi ha tantes criatures que t'esperen i confien en tu. Potser a algú altre l'ofegaria tanta responsabilitat. A mi no. Sóc un bon monarca. I bé, per avui ja s'acaba la meua jornada. Desaparec darrere l'horitzó alleujant la calor intensa que genero i deixo pas a la frescor i la foscor de la nit. I mentre els estels i la lluna contemplen aquest altre món que m'és desconegut, jo quedo suspès enmig de l'espai, meditant en tot de coses trivials o potser no tan trivials, perquè els astres no dormim. Aquesta nit em sento trist. Malgrat el meu optimisme natural, veig massa coses que no puc canviar, i pateixo. Però aviat arribarà l'hora de llevar-me i despertar el món a la vida i l'activitat un dia més. Al planeta blau encara és fosc, és negre nit, negre corb, però ja sento l'oreneta, acompanyada pel cor del camió de les escombraries, que també és molt matiner. No gaire lluny sento la merla blava; els polls de la segona posta fa poc que han nascut. Però malgrat que tenen tanta feina i estan tan cansats, els pares s'aixequen cada dia ben d'hora i dediquen una estona a anunciar la bona nova de la meua sortida. Ja vinc. Ja és l'hora. Trec el meu nas regi per sobre l'horitzó, l'extrem corbat del disc del meu cos comença a ascendir. Ja veig els pins, veig la platja, veig la via del tren... L'esforç tenyeix els meus ulls mil·lenaris d'un vermell intens. Però... Mireu, la pluja ha intuït la meua tristesa i ha vingut per plorar amb mi, estenent el seu mantell gris a sota el cel. Per un instant, abans que la franja vermellosa que sóc en aquests moments desaparegui darrere els núvols, veig totes les criatures que m'esperen i miren al cel amb inquietud. I una tènue línia roja, un arc de sant martí que apenes s'insinua. Massa d'hora per més colors. No patiu, no trigaré.

—Pluja estimada, on eres?

—El meu rei està trist. Ho he vist als meus somnis. Vinc a cantar a les teves oïdes amb la meua veu d'aigua i a mostrar-te el món amb els meus ulls. Agafa't de la meua mà. Tanca els ulls. Sóc aquí.

I jo tanco els ulls, obedient, veient el rostre eteri i desdibuixat de la pluja a la meua ment, gris, transparent, sentint el tacte fresc de les seves mans. El foc intens del meu cor crema amb una flama continguda. Em sento tan lleuger... Com una gota, o un sospir. I caic convertit en milions de gospires d'aigua que es van desplegant sobre el paisatge, amarant la terra i la sorra, aturant-se sobre cada fulla i cada animal i cada pedra, per mirar al seu voltant com un exèrcit d'ulls curiosos. Mmm. Una perspectiva diferent. Interessant. M'agrada el lloc

que ocupo al cel i, malgrat que pugui semblar pretenció, des del meu tro jo ho veig tot. Però ara sóc aquí baix, sense la meva cabellera lluent, sense corona, al bell mig d'aquest mar de verds intensos de l'herba, envoltat de cargols i llimacs, mirant als ulls a un saltamartins que espera molt quiet a sobre una tija, assegut al plomatge d'un ocell que es mira les cortines d'aigua amb resignació, com si estigués castigat. És tan refrescant! De sobte, una altra gospira i em trobo envoltat pel groc dels pètals d'una flor de salsona. No hauria de ser aquí, encara és aviat per ella. Les seves germanes no arribaran fins l'agost. Però és ella, sens dubte, aquests pètals, aquest groc inconfusible, cobert de petites gotes, tan i tan enlluernador. És com mirar-me a mi mateix, la mateixa llum, la mateixa alegria, la mateixa vida, però en una flor sense cap transcendència al destí de l'univers. Ella no té milions d'anys de sabiesa a l'esquena, no té cap tro, ni té súbdits, no veurà mai el cel. Però és un reflex de mi mateix, o potser jo sóc un reflex d'ella... Sento que la flama del meu cor em crema i obro els ulls. No veig la pluja al meu davant, però intueixo la seva presència al meu costat, invisible i tranquil·litzadora. I un cop més, com faig cada dia de la meva existència, desplego la meva llum a sobre el món, amb un somriure de felicitat al meu rostre bondadós, mentre la meva mirada busca la petita salsona, que em mira perduda entre milions d'altres petites criatures amb un somriure al seu rostre d'or. Avui el meu raig especial és per tu.